

ΞΕΚΙΝΗΜΑ ΤΗΣ ΝΕΙΟΤΗΣ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΓΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΝΕΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΕΣ

Ἔτος 1ον, Ἀριθ. φύλ. 1 — Τιμὴ δραχ. 50 — Γραφεῖον : Χάνσεν 20, Τηλ. 84-000

ΙΔΡΥΤΑΙ — ΕΚΔΟΤΑΙ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΑΙ

ΒΑΣ. Π. ΜΑΘΙΟΠΟΥΛΟΣ, ΧΡ. Σ. ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΛ. Ν. ΚΑΜΠΑΝΗΣ

Ἀθῆναι τῆ 1η Αὐγούστου 1942

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ Δ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

Τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν

Ο ΠΛΟΥΤΟΣ ΚΑΙ Η ΕΥΤΥΧΙΑ

— Γιαγιά, ἀλήθεια ἀπόψε ἀνοίγει ὁ οὐρανός;

— Ναί, παιδάκι μου, γιατί ξημερώνουν τὰ ἅγια Θεοφάνεια. Καὶ ὅποιος ἀγρυπνήσῃ καὶ προφτάσῃ σ' ἐκεῖνη τὴν ἀπόκρυφην ὥρα...

— Τὸ ξέρω, γιαγιά μου, τὸ ξέρω! Μπορεῖ νὰ ζητήσῃ ὅ,τι θέλει ἀπ' τὸ Θεὸ καὶ τοῦ γίνεται.

— Ναί, μὰ φτάνει νὰ τοῦ ζητήσῃ ἓνα πρᾶμα μονάχα.

Τὸ παιδάκι ἀποφάσισε ν' ἀγρυπνήσῃ. Κοντὰ στὴν κάμαρά του, ἐπάνω ψηλά, ἦταν ἡ πόρτα ποὺ ἔβγαίνει στὸ ἡλιακωτό.

Χωρὶς νὰ τὸ ἰδῆ κανεὶς, κουκουλώθηκε μὲ τὸ παπλωματάκι του, πῆρε τὸ προσκεφάλι του καὶ πῆγε νὰ ἐκπλωθῆ ἐκεῖ ἔξω. Δὲν εἶχε φόβο κανένα. Στὴ χειμωνιάτικη νύχτα τὸ ζέσταινε τὸ ἀπλωμα καὶ ἡ ἐλπίδα.

Ἦταν ἀργά... Σκοτάδι καὶ σιωπὴ ἀπλωνότανε κάτω σ' ὅλη τὴν κοιμισμένη πόλη. Ἐδῶ κι' ἐκεῖ μονάχα κρεμόκαιγε κανένα φανάρι σὰ μάτι νυσταγμένο, καὶ τ' ἀγριεμένα νερὰ τῆς λίμνης ἐκεῖ πέρα λαμπύριζαν στὴ μυστικὴ ἀστροφεγγιά. Ἀπέραντος θόλος σὰ μαῦρο βελουδο, καρφωμένο μὲ διαμαντένια καρφιά, τὸ σκέπαζε ὁ οὐρανός. Καὶ τὸν ἐκοίταζε μὲ ἀνήσυχα μάτια τὸ παιδάκι καὶ περίμενε

ἡσυχὰ ν' ἀνοίξῃ. Ὅ,τι ζητοῦσε τότε, θὰ γινόταν—μὰ φτάνει νὰ ζητοῦσε ἓνα μονάχα—καὶ τὸ παιδί εἶχε τὸ σκοπὸ του.

Οἱ ὥρες περνοῦσαν ἔτσι καὶ οἱ πετεινοί, ζωντανὰ ρολόγια τίς ἔλεγαν μὲ τὴ βραχνή τους φωνὴ ὁ ἓνας στὸν ἄλλο.

Ἦρθε τέλος πάντων καὶ ἡ ἀπόκρυφη ὥρα, ποὺ ἀνοίξεν ὁ οὐρανός. Μέσ' στὴν ἀστροσπαρμένη μαυρίλα προβάλε ἔξαφνα μιὰ λάμψη ζωηρή, ποὺ ἔσβυσε ὅλα τ' ἀστέρια. Ἐνα φῶς γλυκὸ χύθηκε τότε στὴ χεῖρα καὶ τ' ἀγιασμένα νερὰ τῆς λίμνης ἐκεῖ πέρα ἔλαμψαν σὰν ἀναμμένα.

Στὸ θέαμα αὐτὸ, τὸ παιδάκι τὰ σάστισε. Τοῦ φάνηκε σὰ νὰ εἶδε ἀγγέλους νὰ πετοῦν ἐκεῖ ψηλά μέσ' στὸ φωτεινὸ ἀνοιγμα καὶ ἓνα ὀλόχρυσο ποταμὸ νὰ τρέχῃ, τὸν οὐράνιο, καθὼς ἴδεν, τὸν Ἰορδάνη. Στὸν τρόμο του, στὴ θάμπωσή του, στὴ σαστιμάρα του, λησμόνησε τί εἶχε νὰ ζητήσῃ καὶ ἔβλεπε βουβό...

Μονάχα τὴν τελευταία στιγμή, ποὺ συνῆρθε λιγάκι, πρόφτασε νὰ πῆ ἓνα λόγο. Καὶ σβηνόταν πιά ἡ θεία λάμψη, σὰν ἀκούστηκε στὸν α�έρα τῆς νύχτας ἡ ψιλὴ φωνούλα τοῦ παιδιοῦ:

— Πλοῦτο!

Γύρισε τρέμοντας στὸ κρεβατάκι του. Σκεπάστηκε ἀπὸ τὸ κεφάλι καὶ προσπάθησε νὰ κοιμηθῆ. Μὰ τὸ ἄφησε γιὰ πολ-

λή ώρα άγρυπνο τὸ εκπληκτικὸ θέαμα ἀπ' τὸνα μέρος, ποὺ βασάνιζε ἀκόμα τὰ μάτια του, καὶ μιὰ ἀνήσυχη σκέψη ἀπὸ τ' ἄλλο, ποὺ βασάνιζε τὸ μυαλό του. Τί λαμπρὸ καὶ ἀπίστευτο θαῦμα! Νὰ τὸν ἀκούσῃ τὰχα ὁ Θεός; Πρόφτασε νὰ μιλήσῃ σὲ κατάλληλη στιγμή; Ἄχ, καὶ θ' ἀποχτοῦσε τὸν πλοῦτο, τὸ ἕνα πρῶμα ποὺ ζήτησε μὲ τὴν καρδιά του τὸ φτωχὸ παιδάκι;

Σὰν ἀποκοιμήθηκε κατὰ τὸ πρῶτ', εἶδ' ἕνα παράξενο ὄνειρο, ἕνα ὄνειρο τόσο ζωηρὸ, ποὺ ἀκόμα καὶ τώρα δὲν ξέρει, ἂν κοιμότανε πραγματικῶς ἢ ἂν ἀγρυπνοῦσε μὲ πυρετό.

Τοῦ φάνηκε πὼς μπήκε ἔξαφνα στὴν κάμαρά του ἕνας ἄνθρωπος. Ἦταν νέος, παιδί μάλιστα ἀμούστακο. Τὸ πρόσωπό του ἔλαμπε ἀπ' τὴν ὁμορφιά καὶ ἡ φορεσιά του ἀπ' τὴν πολυτέλεια. Ἀπὸ πάνω ὡς κάτω ἦταν πνιγμένος στὸ χρυσάφι, στὸ μεταξί, στὰ πετράδια. Ἔνα σύννεφο κάτασπρο ὑποστήριζε τὰ πόδια του. Στὰ χέρια του κρατοῦσε ἕνα χρυσὸ ραβδί. Εἶχε φτερούγα χιονάτα καὶ χαμόγελο γλυκὸ.

Νάμε! Τί θέλεις; Εἶπε μὲ τρυφερὴ φωνή. Ἄγγελος... ψιθύρισε τὸ παιδάκι τρομαγμένο.

— Δὲν εἶμαι ἄγγελος, ἀποκρίθηκε ὁ νέος. Εἶμαι ὁ Πλοῦτος ποὺ ζήτησες ἀπόψε. Ἐκεῖνος ποὺ ὀδηγεῖ τὰ βήματά μου εἶδε τὴ φωνὴ τῆς καρδιάς σου καὶ μ' ἔστειλε. Μιὰ στιγμή πρωύτερα ἂν πρόφτανες νὰ πῆς τ' ὄνομά μου, θ' ἀρχόμουν νὰ σὲ φρωτώθω ἀνερότητα. Μὰ τώρα ποὺ ἄργησες νὰ μιλήσῃς καὶ ἔγινε ζήτημα, ἂν ἔπρεπε νὰ σοῦ γίνῃ ἡ χάρις ἢ ὄχι, ἀποφασίστηκε νὰ ἔρθω μονάχα καὶ νὰ σὲ ξαναρωτήσω... καὶ ὅ,τι μοῦ πῆς θὰ κάνω. Ἐπιμένεις ἀκόμα στὸ λόγο σου; Ἐμένα ζητεῖς καὶ ἐπιθυμεῖς πραγματικῶς, ἀφοῦ ξέρεις, ὅτι μονάχα ἕνα πρῶμα πρέπει νὰ ζητήσῃς; Ἄν εἶν' ἔτσι πρῶς μου το νὰ μείνω μαζί σου γιὰ πάντα.

Τὸ παιδάκι πῆρε θάρρος, βγήκε περισσότερο ἀπ' τὸ σκέπασμά του καὶ εἶπε: — Ἐσένα θέλω Πλοῦτε μου. Σὲ θέλω νὰ μείνῃς πάντα μαζί μου. Εἶδα, ὅτι ὅλη ἡ εὐτυχία βρίσκεται πάντα σὲ σένα καὶ ἀπὸ πολὺν καιρὸ ἐσὺ εἶσαι τ' ὄνειρό μου.

— ...Βλέπω, ὅτι μ' ἀγαπᾶς ἀληθινὰ καὶ θ' ἀθελα νὰ μείνω μαζί σου... Ἀλήθεια!

Τί ὁμορφὴ ζωὴ ποὺ θὰ περνοῦμε! Παντοῦ ὁ κόσμος θὰ σκύβῃ στὸ διάβα μας, σὰ θὰ βγαίνουμε συντροφιασμένοι. Θὰ καθώμασθε σὲ παλάτια ὀλομόραμα, θὰ κοιμώμασθε σὲ ὀλόχρυσο κρεβάτι. θὰ σκεπαζώμασθε μὲ σαντόνια μεταξωτὰ θὰ φοροῦμε λαμπρὰ φορέματα μὲ στελίδια. Θ' ἀχῶμε δούλους καὶ δοῦλες καὶ γνώριμους πολλούς. Βαλαμπαμένος θὰ εἶνε ὁ ἀέρας ποὺ θ' ἀναπνέουμε, ἀπ' τ' ἄνθη καὶ τὶς μυρουδιές. Τὸ τραπέζι μας θὰ λάμπῃ στὸ χρυσάφι καὶ στὸ κρυστάλλο, θὰ ταξιθεύουμε μὲ κάθε ἄνεσι τὸ καλοκαίρι ἢ τὸν χειμῶνα. Καὶ θάχομε μέσα σὲ μιὰ κάμαρα, ζεστὴ σὰ φωλιά, ἕνα ντουλάπι λουστραρισμένο μὲ πολλὰ κλειδιά, γεμάτο χρυσὰ φλουριά τῶσα, ὥστε νὰ μποροῦμε νὰ κάνουμε κάθε ἐπιθυμία, ποὺ θὰ μᾶς γεννιόταν...

— Ἄ! τί καλά! φώναξε τὸ παιδάκι. Καὶ τὸ γέλιο δὲν θὰ λείπῃ ποτὲ ἀπ' τὰ χεῖλή μας. Κάθῃτες, Πλοῦτε. Θέλω νὰ εἶμαι μὲζὶ σου δοξασιμένος καὶ εὐτυχής!

Ὁ νέος ἔχασε μὲ μιᾶς τὸ γέλιο του, ἀκούμπησε ἀπάνω στὸ ραβδί του καὶ εἶπε μὲ περιλυπη φωνή:

— Αὐτὸ εἶναι ἴσα ἴσα ποὺ θέλω νὰ σοῦ πῶ. Ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ σοῦ ἐγγυηθῶ, ὅτι δὲ θὰ λείπῃ ἀπὸ τὰ χεῖλή σου τὸ γέλιο καὶ ἀπὸ τὴν καρδιά σου ἡ χαρὰ. Ἄ, ὄχι, ὄχι...

— Μὰ γιατί;

— Γιατί; Δὲ σ' ἄφησε λοιπὸν ἡ ἀγάπη ποὺ μοῦ ἔχεις νὰ σκεφτῆς ποτέ; Καὶ τί μπορῶ τάχα νὰ σοῦ κάμω ἐγώ, ὅταν θὰ ἔρχεται ὁ πόνος καὶ ἡ θλίψη; Ποιὸς ξέρει, ἂν δὲ θὰ μὲ θέλῃς, γιὰ νὰ πληρώνης πάντα γιατροὺς καὶ γιατρικά; Ποιὸς σοῦ εἶπε πὼς μοῦ δὲ θὰ δοκιμάσῃς ποτὲ ἀγωνία βασάνου σὲ δικαστήριο; Ποιὸς σοῦ ὑποσχέθηκε, ὅτι μαζί μου θ' ἀπολαύσῃς τὶς χάρες τῆς καλῆς καρδιάς; Ποιὸς σὲ βεβαίωσε, ὅτι στὸ σπίτι σου θὰ βασιλεύῃ ἡ τιμὴ, ἡ ἀγάπη, ἡ χαρὰ, ἡ ἀρμονία; Ἄ, πόσο στᾶθηκες, παιδάκι μου, ἀπατημένος! Γύρευες ἀπὸ μένα ἐκεῖνο ποὺ ἔπρεπε νὰ γυρέψῃς ἀπὸ τὴν Εὐτυχία.

— Ἀπὸ τὴν Εὐτυχία... ψιθύρισε τὸ παιδάκι μὲ ἀπελπισμένη φωνή.

— Μάλιστα, ἀπὸ τὴν Εὐτυχία. Καὶ πῶς; Δὲν τὴν ξέρεις; Εἶναι ἕνα κοριτσάκι μικρὸ αὐτὴ ἢ Εὐτυχία, ὁμορφο, γελ-

στό, μὲ κάτασπρη καὶ ἀπλὴ φορεσιά σὰν τὸ χιόνι. Φιλία σταθερὴ μαζί της δὲν ἔχομε, γιὰτὶ μ' ἀφήνει τὶς περισσότερες φορὲς καὶ πηγαίνει μὲ τὴ φτώχεια, ὅπως καὶ ἐγὼ πηγαίνω καμμιὰ φορὰ μὲ τὴ Δυστυχία. Τί τὰ θέλεις, παιδί μου. Αὐτὴ εἶναι δῶρο ἀληθινὸ καὶ ἀπόλαυση! Τὴν ἀκολουθεῖ σὰ σωματοφυλακὴ ἕνα πλῆθος παιδάκια μὲ γέλοια καὶ φωνές ποὺ γεμίζουν τὸν ἀέρα. Αὐτὴ μονάχα εἶναι ἱκανή, ὅταν σὲ πάρῃ καὶ σένα στὴν ἀκολουθία της, νὰ σὲ κάμῃ νὰ μὴ λείπῃ ἀπ' τὰ χεῖλή σου τὸ γέλιο καὶ ἀπ' τὴν καρδιά σου ἡ χαρὰ, ἀδιάφορο ἂν θὰ κατοικήτε στὴν καλύβα ἢ στὸ παλάτι, ἂν θὰ φορῆτε χρυσὰ ἢ κουρέλια.

— Πλοῦτε μου, καλέ μου φίλε, συγχώρεσέ με, δὲν τὸ σκέφτηκα. Ἐκανα λάθος. Τὴν Εὐτυχία ἔπρεπε νὰ ζητήσω, τὴν Εὐτυχία ζητοῦσα, τὴν Εὐτυχία ζητῶ. Ἔνα πρῶμα μονάχα, βλέπεις, μοῦ εἶναι συγχωρεμένο νὰ ἔχω καὶ ἄλλο καλύτερο ἀπ' τὴν Εὐτυχία δὲν ὑπάρχει... Ἄχ, οὔτε σύ, καλέ μου Πλοῦτε! Τὸ βλέπω, τώρα τὸ ἐννοῶ.

— Θέλεις λοιπὸν τὴν Εὐτυχία. Καλά. φεύγω. Καὶ φεύγω, ἄκουσε, ὄχι γιὰτὶ δὲν μὲ θέλεις, ἀλλὰ γιὰτὶ δὲν πρόφτασες νὰ μοῦ ζητήσῃς τὴν κατάλληλη ὥρα. Τί τυχερὸς ποὺ στᾶθηκες! Ἀλλιώτικα δὲν θὰ ἔφευγα ἀπὸ κοντά σου καὶ θὰ ἦταν περιττὴ κάθε σου μετάνοια. Χαῖρε, εἶπε ὁ Πλοῦτος καὶ ἔξαφανίστηκε.

Τὸ παιδάκι δόξασε τὸ Θεό. Ἔτσι εἶχε καιρὸ πάλι τοῦ χρόνου, πῶς φωτισμένο καὶ πιὸ ἡσυχ, ν' ἀγρυπνήσῃ τὴν ἴδια νύκτα καὶ νὰ ζητήσῃ ἀπ' τὸν οὐρανὸ τὴν Εὐτυχία, μονάχα τὴν Εὐτυχία!

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ Δ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ
Ἐθνικὸν Ἀριστεῖον
Γραμμάτων καὶ Τεχνῶν

ΑΛΛΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

Σαυτὸ τὸ φυλλάδιο ἔχομε ἕνα ἀνέκδοτο. Ὅταν τὸ διαβάσει κανεὶς θὰ δῇ ὅτι λείπουν πέντε λέξεις στὸ τέλος ἀφήνοντας κενά. Αὐτὰ τὰ κενὰ λέγονται «λευκὰς λέξεις». Αὐτὲς τὶς λευκὰς λέξεις θὰ τὶς βρῆτε μόνον σας καὶ θὰ τὶς βάλετε. Ὅταν θὰ εἶναι σωστὲς—δηλαδὴ αὐτὲς ποὺ ἀφαιρέσαμε ἐπιτηδες—θὰ βγῇ τὸ ἀνέκδοτο σωστὸ μὲ νόημα. Λοιπὸν εἰσεῖς πρέπει νὰ βρῆτε αὐτὲς τὶς λέξεις τώρα. Ὅταν τὶς βρῆτε νὰ τὶς στείλετε μὲ τὸνομά σας στὸν φίλον κ. Μαθιόπουλο ὁδὸς Χάνσιν 20. Προθεσμία μέχρι τοῦ 3 φυλλαδίου συμπεριλαμβανομένου.

Προκηρύξαμε καὶ ἕναν ἄλλο διαγωνισμό ἐκτός τὸν παραπάνω. Θὰ βρῆτε ἕνα τίτλο ὠραῖο γιὰ τὸ προποδικὸ μας: Ὁ καθείς σας ἄς στείλλει ὄσους θέλει. Ὁ

πιὸ ὠραῖος θὰ γίνῃ μόνιμος τίτλος. Ὅσοι στείλλουν ὠραίους τίτλους τὰ ὀνόματά τους θὰ δημοσιευτοῦν. Λοιπὸν λάβετε μέρος ὀλοι—ὄλες. Προθεσμία μέχρι τοῦ 3 φυλλαδίου.

Χρ. Πλ.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Κάποτε, ἕνας βλάχος ξεκίνησε ἀπὸ τὸ χωριὸ του νάρβῃ στὴν Ἀθήνα γιὰ νὰ καταταγῇ φαντάρος. Στὸ δρόμο ὀλοι οἱ γνωστοὶ του τοῦλεσαν: «Πρόσεχε τὸν δεκανέα. Εἶναι στραβόδεντρο. Πρόσεχε τὸν δεκανέα». Κι' ὀλοι ἄρχισαν νὰ τοῦ λένε γι' αὐτόν. Ὁ δὲ βλάχος κατάλαβε ὅτι ὁ δεκανέας θάλυνε καὶ θάδενε στὸ στρατεύμα.

Ὅταν ντύθηκε φαντάρος ὀλοι του ἡ ἐννοια ἦταν πὼς νὰκούῃ τὸν δεκανέα τυφλά. Μιὰ μέρα ἦρθε ἡ εἰδήσις ὅτι ὁ Στρατηγὸς θάκανε ἐπιθεώρηση στὸ στρατεύμα ἦταν ἕτοιμο νὰ ὑποδεχθῇ τὸν στρατηγὸ ποὺ θάρχόταν στὴν 9η ὥρα. Ἀλλὰ ἡ ὥρα περνοῦσε κι' ὁ Στρατηγὸς δὲν φαινόταν.

Βγαίνει λοιπὸν ὁ δεκανέας καὶ ρωτᾷε τὸν σκοπὸ: «Μήπως φάνηκε ὁ Στρατηγός;» «Ἀκόμα κύρ δεκανέα» ἀπαντᾷ ὁ βλάχος εἰς στάσι κλαρίνου. Μπαίνει μέσα λίγο νευριασμένος ὁ δεκανέας. Δὲν περνᾷ λίγη ὥρα καὶ νάτον πάλι: «Μήπως φάνηκε αὐτὸς ὁ Στρατηγός;» λέει μ' ἕνα ὕφος ἄγριο. Καὶ ὁ βλάχος μας τρέμοντας εἰς στάσι προσοχῆς: «Ὅχι κύρ δεκανέα». Ὁ δεκανέας ξαναφεύγει πολὺ νευριασμένος. Μετὰ μιῶν ὥρα ξαναφαίνεται. «Μήπως ἐπὶ τέλους φάνηκε;» Κι' ὁ βλάχος τὰ ἴδια. Μόλις ἔκανε αὐτὸς νὰ φύγῃ ἔρχεται ὁ Περνάει μπρὸς ἀπ' τὸν φρουρὸ, ἀλλ' αὐτὸς οὔτε τὸν κυτᾷ. Πλησιάζει ὁ καὶ τοῦ λέει. «Φαντάρε δὲν μὲ χαιρετᾷς;» «Ποιὸς εἶσαι σύ;» λέει ὁ φαντάρος. «Εἶμαι ὁ...» — μὲ σὲ δῆ ὁ — γιὰτὶ χάθηκες.»

ΣΤΟ ΠΡΩΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΠΑΙΓΝΙΔΙ
ΠΟΛΕΩΣ ΠΟΥ ΕΚΑΝΕ Ο ΣΥΛΛΟΓΟΣ
ΒΓΗΚΕ ΠΡΩΤΗ Η ΟΜΑΣ

τοῦ Συλλόγου

«ΣΚΑΠΑΝΕΙΣ ΤΗΣ ΠΡΟΟΔΟΥ»

Σύλλ. ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΦΩΝΗ»

Γ. Πρόεδρος ΔΙΑΝΟΟΥΜΕΝΟΣ

ΠΡΟΣΟΧΗ - ΠΡΟΣΟΧΗ

Ἀπὸ τὸ ἄλλο φυλλάδιο ἀρχίζει τὸ θανμάσιο μυθιστόρημα τοῦ

STEVENSON

ΤΟ ΝΗΣΙ ΜΕ ΤΟ ΘΗΣΑΥΡΟ

Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΤΩΝ ΜΟΪΚΑΝΩΝ

Μυθιστόρημα μεταφρασμένο απ' τὰ Γαλλικά, ὑπὸ Ε. Ν. ΚΑΜΠΙΑΝΗ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 1ον

Η ΑΝΑΧΩΡΗΣΗ

Μία χαρακτηριστική μορφή τῶν ἀποικιακῶν πολέμων στὴ Βόρειο Ἀμερικὴ ἦταν τὸ ὅτι οἱ ἀντιμέτωποι στρατοὶ προτοῦ συγκρουσθοῦν, εἶχαν νὰ ἀντιμετωπίσουν τοὺς κόπους πους καὶ τοὺς κινδύνους τῆς ἐρήμου.

Μιὰ ἀπέραντη ἔκταση ἀπὸ παρθένα δάση ἐχώριζε τὶς ἀποικίες αὐτῶν τῶν δύο ἐχθρῶν τῆς Γαλλίας καὶ τῆς Ἀγγλίας. Καμμιά ἐπαρχία ἴσως σὲ ὅλη τὴν ἔκταση τῶν ἀπεράντων συνόρων δὲν παρουσιάζει παραδείγματα πὶὸ ἐκπληκτικὰ ἀπάνθρωπος σκληρότητας τοῦ ἀγρίου πολέμου αὐτῆς τῆς ἐποχῆς, ὅσο ἡ χώρα πού ἀπλώνεται ἀπὸ τὸν ἄνω Χούδσον ὡς τὶς γειτονικὲς λίμνες.

Ἡ φύση αὐτῆς τῆς ἐπαρχίας ἦταν τέτοια πού προσέφερε μεγάλες εὐκολίες στοὺς ἀντιπάλους. Πραγματικὰ ἡ λίμνη Σαμπλαὶν πού ἀπλώνεται ἀπ' τὰ σύνορα τοῦ Καναδά καὶ σχηματίζει ἓνα βαθύ ἡμικύκλιο μέσα στὴν Ἐπαρχία τῆς Νέας Ὑορκίας, προσφέρει ἓνα φυσικὸ πέρασμα πού μίκραινε στὸ μισὸ τὴν ἀπόστασι πού ἔχουν νὰ διατρέξουν οἱ Γάλλοι γιὰ νὰ φθάσουν τοὺς ἐχθρούς τους. Κοντὰ στὴ νότια ὄχθη συνόρευε μὲ μιὰ ἄλλη λίμνη πού τὰ νερά της ἦταν τόσο καθαρὰ ὥστε οἱ Ἰσοῦ ἦτες καθολικοὶ ἱεραπόστολοι τὴν εἶχαν εἰδικὰ διαλέξει γιὰ νὰ βαφτίζον τοὺς προσυλιτιζομένους, καὶ τὴν εἶχαν ὀνομάσει λίμνη τῆς θείας μεταλήψεως. Οἱ Ἀγγλοὶ τὴν εἶχαν ὀνομάσει λίμνη τοῦ Γεωργίου ἀπ' τὸ ὄνομα τοῦ βασιλέως τῶν. Γιὰ τοὺς Ἰθαγενεῖς δὲν ἦταν παρὰ ἡ λίμνη Χορικάν.

Σπαρμένη ἀπὸ τὰ ἀναρίθμητα νησιὰ ἡ ἱερὴ αὐτὴ λίμνη ἀπλώνεται δώδεκα λευγες πρὸς τὰ νότια. Ὑστερα

ἐρχόταν ἓνα ψηλὸ ὄροπέδιο πού ἀποτελοῦσε φυσικὸ φραγμὸ στὸ πέρασμα τῶν νερῶν, Ἄπὸ δῶ ἀρχίζει μιὰ δίοδος πολλῶν μιλλιῶν πού ὀδηγοῦσε τοὺς τυχοδιώκτας ὡς τὶς ὄχθες τοῦ Χούδσον. Σ' αὐτὸ τὸ μέρος ἔγιναν τὰ γεγονότα πού θὰ προσπαθήσουμε νὰ διηγηθοῦμε ἀγαπητοὶ μας φίλοι, ὅσο μπορούμε πὶὸ εὐχάριστα.

Ἦταν ὁ τρίτος χρόνος τοῦ πολέμου πού ἔκαναν οἱ Γάλλοι καὶ οἱ Ἀγγλοὶ γιὰ μιὰ χώρα πού οὔτε οἱ μὲν οὔτε οἱ δὲ ἦταν προορισμένοι γιὰ νὰ διατηρήσουν. Οἱ Ἀγγλοὶ ὅμως μέσα σ' αὐτὸ τὸ μικρὸ χρονικὸ διάστημα εἶχαν πάθει μιὰ φοβερὴ ἥττα.

Οἱ ἀποικοὶ τρομάζοντας στὸ μικρότερο φύσημα πού ἐρχόταν ἀπ' τὰ βαθεῖα δάση τῆς Δύσεως, ἐνόμιζαν ὅτι ἄκουγαν κιάλας μπροστὰ στὶς πόρτες τους τὰ οὐρλιάσματα τῶν ἀγρίων πού ἦταν συννενοημένοι μὲ τοὺς Γάλλους.

Ὁ τρομερὸς χαρακτήρας τῶν ἀσπλαχνῶν ἐχθρῶν καὶ δὴ τῶν Ἀγγλῶν, μεγάλωνε κατὰ πολὺ τὴ συνήθισμένη φρίκη τοῦ πολέμου. Ἡ ἀνάμνησι τῶν τελευταίων σφαγῶν ἦταν ἀκόμα ζωντανὴ σ' ὅλα τὰ πνεύματα, καὶ σ' ὅλες αὐτὲς τὶς σφαγὲς οἱ Ἐρυθρόδερμοι ἔπαιζαν τὸν πρῶτο ρόλο.

Καὶ οἱ πὶὸ γενναῖοι καὶ οἱ πὶὸ εὐπιστοὶ εἶχαν ἀρχίσει ν' ἀμφιβάλλουν γιὰ τὴν τροπὴ τῆς γιγαντιαίας αὐτῆς πάλης.

Ἦταν τὸ τέλος μιᾶς ἡλιόλουστης καλοκαιριάτικης ἡμέρας. Ἐνας Ἰνδὸς ταχυδρόμος ἔφερε ἄσχημα νέα στὸν Διοικητὴ τοῦ φρουρίου, πού ὑπερᾶσπιζε τὴ δυτικὴ ἄκρη τῆς διόδου μετὰ τοῦ Χούδσον καὶ τῶν δύο λιμνῶν. Εἶχαν δὴ τὸν Γάλλο Montcalm νὰ περνᾷ τὴν λίμνη Σαμπλαὶν μὲ στρατιῶτες «τόσο πολλοὺς ὅσο ἦσαν τὰ φύλλα τοῦ δά-

σους». Ἡ φρουρὰ δέχτηκε τὰ νέα περ σότερο μὲ φόβο παρὰ μὲ τὴ χαρὰ τοῦ στρατιώτη πού βλέπει νὰ φτάνη ὁ ἐχθρὸς σ' ἀπόστασι βολῆς. Τὰ νέα ὅμως δὲν ἦταν μόνο αὐτά.

Ὁ Μουνρό πού διοικοῦσε ἓνα ὄχυρὸ στὶς ὄχθες τῆς ἱερῆς λίμνης ζητοῦσε τὸ γρηγορώτερο βοήθεια.

Ἡ ἀπόστασι μετὰ τῶν δύο φρουρίων ἦταν πάνω-κάτω πέντε λευγες. Τὸ ἀνώμαλο μονοπάτι πού στὴν ἀρχὴ σχημάτιζε τὴ γραμμὴ τῆς ἐπικουρίας τους τὸ εἶχαν πλατύνει γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ περάσουν τὰ σκευοφόρα.

Ἡ ἀπόστασις πού ὁ Ἰνδὸς ταχυδρόμος χρειάστηκε δύο ὥρες νὰ περάσῃ ἓνα ἀπόσπασμα στρατοῦ μαζί μὲ τὶς ἀναγκαῖες ἀποσκευές του θὰ μπορούσε εὐκόλως νὰ τὴν διασχίσῃ ἀπ' τὴν ἀνατολὴ ὡς τὴ δύσι τοῦ ἡλίου.

Οἱ Ἀγγλοὶ εἶχαν ὀνομάσει τὸ ἓνα φρούριο, φρούριο Ἐρρίκου Γουλιέλμου, καὶ τὸ ἄλλο φρούριο Ἐδουάρδου.

Ὁ Κοῦνρο ὁ Σκῶτος γέρω στρατιωτικὸς ἦταν στὸ πρῶτο, μ' ἓνα σύνταγμα τακτικοῦ στρατοῦ καὶ μερικὸς νεοσυλλέκτους. Ἦταν πολὺ λίγοι γιὰ ν' ἀντισταθοῦν σὲ μεγάλες δυνάμεις πού ὁ Montcalm ὀδηγοῦσε πρὸς τὰ ὄχυρα.

Στὸ φρούριο Ἐδουάρδου κατοικοῦσε ὁ Στρατηγὸς Γοιέμπ, ἀρχηγὸς τῶν Βασιλικῶν στρατῶν στὶς ἐπαρχίες τοῦ βορρᾶ, ἐπὶ κεφαλῆς 5 χιλιάδων ἀνθρώπων. Συγκεντρώνοντας τὸ ὑπόλοιπο τῶν δυνάμεων του ὁ Στρατηγὸς Γουέμπ μπορούσε νὰ διαθέσῃ 10 χιλιάδες στρατιῶτες, γιὰ ν' ἀντιμετωπίσῃ τοὺς Γάλλους. Ἀλλὰ ὑπὸ τὴν ἐπίδραση τῆς κακῆς τους τύχης οἱ ἀξιωματικοὶ καὶ στρατιῶτες προτιμοῦσαν νὰ περιμένουν τὸν ἐχθρὸ πίσω ἀπ' τὰ ὄχυρά τους παρὰ νὰ τὸν σταματήσουν στὸ δρόμο τους ὅπως εἶχαν κάνει οἱ Γάλλοι στὸ φρούριο Ντουκεῖν.

Ἐπειτα ἀπ' τὴν πρώτη στιγμὴ τῆς ἐκπλήξεως ἡ εἴδησις ἐξαπλώθηκε σ' ὅλο τὸ φρούριο, πῶς ἓνα ἀπόσπασμα

ἀπὸ χίλιους πεντακόσους ἄνδρες ἐκλεκτοὺς, θάφευγε τὸ πρῶτ' ἰδί τὸ φρούριο Ἐρρίκου Γουλιέλμου,

Στὴν ἀρχὴ δὲν ἦταν παρὰ μιὰ φήμη, ἡ φήμη ὅμως ἔγινε βεβαιότης ὅταν ὁ Διοικητὴς ἔστειλε τὶς διαταγές του στὰ διάφορα σώματα πού εἶχε διαλέξει γι' αὐτὴ τὴν ὑπηρεσία παραγγέλοντάς τους νὰ εἶναι ἔτοιμοι γι' ἀναχώρησι. Κατὰ τὴν διάρκεια μιᾶς ἡ δύο ὥρων ἄκουγε κανεὶς τὰ βιαστικά βήματα τῶν στρατιωτῶν πού ἔκαναν τὶς προετοιμασίες τους, καὶ ἔβλεπε κανεὶς στὰ πρόσωπά τους περισσότερη ἀνυσηχία παρὰ ἐνθουσιασμό. Ὅταν ὁ ἥλιος ἔδυσε μέσα σὲ κύμματα φωτὸς πίσω ἀπ' τὰ βουνά, καὶ ὅταν ἡ νύκτα σκέπασε τὰ πάντα μέσα στὸν πέπλο της, οἱ θόρυβοι σβύστηκαν.

Τὸ τελευταῖο φῶς ἔσβυσε μέσα στὴν καλύβα κάποιου ἀξιωματικοῦ. Τὰ δένδρα ἔρριξαν τὴ σκιά τους πὶὸ σκοτεινὴ ἀκόμα πάνω στὰ ὄχυράματα καὶ στὸν ποταμὸ, ἡ ἡσυχία ἐβασίλευσε στὸ φρούριο τόσο βαθεῖα ὅσο καὶ ἡ ἡσυχία τοῦ δάσους.

Σύμφωνα μὲ τὶς διαταγές τῆς προηγουμένης βραδιᾶς τὸ τύμπανο ἀπ' τὴν αὐγὴ σήκωσε ὅλη τὴ στρατιὰ ἀπ' τὸν βαθύ τῆς ὕπνο. Μέσα σὲ μιὰ στιγμὴ ὅλος ὁ καταυλισμὸς ἐξέπληξε καὶ ὁ τελευταῖος ἀπ' τοὺς στρατιῶτες βγήκε ἀπ' τὴ σκηνὴ του γιὰ νὰ δῆ τὴν ἀναχώρησι τῶν συντρόφων του, καὶ γιὰ νὰ ξεδιαλύνῃ τὰ συμβαίνοντα. Ὁ στρατὸς πού θὰ ἔφευγε ἦταν παρατεταγμένος καὶ ἔτοιμος. Οἱ Ἀγγλοὶ στὸ δεξιὸ μέρος τῆς γραμμῆς καὶ οἱ νεοσύλλεκτοὶ ντόπιοι στὸ ἀριστερό. Οἱ ὀδηγοὶ ἔφυγαν μπροστὰ ἰσχυρὰ ἀποσπᾶματα προηγῆθηκαν καὶ συνύδευον τὰ βαρεῖα ἀμάξια πού μετέφεραν τὰ ἐφόδια τοῦ στρατοῦ. Ὁ στρατὸς εἶχε φύγει, δὲν τὸν ἔβλεπαν πιά καὶ δὲν τὸν ἄκουγαν διόλου ὁ τελευταῖος ἀργοπορημένος στρατιώτης εἶχε τρέξει νὰ τὸν φθάσῃ.

(Ἀκολουθεῖ)

ΑΠΟ ΤΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑΡΙΟ ΜΟΥ

ΔΥΟ ΛΟΓΑΚΙΑ

Ἀγαπητά μου παιδιά.— Πῶ, πῶ! ὄχι καὶ «παιδιά μου» γιατί ἐγὼ τί εἶμαι; Παιδί εἶμαι περίπου δέκα ὀκτὼ χρονῶν— Λοιπὸν ἄ; διορθώσω.

Ἀγαπητοὶ μου φίλοι καὶ φίλες

Πρῶτα θάθελα νὰ ξέρω τί ἐντύπωση σᾶς ἔκανε τὸ πρῶτο τεύχος μέχρις ἐδῶ ποῦ τὸ διαβάσατε... Χμ, νὰ σᾶς τὸ πῶ ἐγώ. Λίγο μικρὸ σὲ σχῆμα, λίγες σελίδες... Ἔ, πάνω—κάτω καλούτσικο—Τὸ βρήκα; Εἶδατε ποῦ δὲν λέω ψέμματα; Λοιπὸν ἀγαπητοὶ μου φίλοι λέω τὴν Ἀλήθεια... Λοιπὸν τί λέγαμε; Ἄ!.. ναι, ἔ! γιὰ πρώτη φορὰ καλούτσικο.

Ἔ! ἀγαπητοὶ μου φίλοι— καὶ γὼ θὰ σᾶς ἀποδείξω ὅτι εἶναι πολὺ καλὸ γιὰ τὴν ἐποχὴ μας. Καὶ πρῶτα ἄ; δοῦμε πόσο μᾶς κοστίζει:

Χαρτί καὶ τύπωμα γιὰ κάθε 700 φύλλα κάνουν 37.000 δρ. δηλαδή κάθε φύλλο κάνει 50 δρχ. βγάλε ἔξω τώρα φόρους, ἐνοίκια, γραμματόσημα γιὰ νὰ στέλνουμε τὰ φυλλάδια σίτι σας μᾶλλον λόγους τὸ κάθε φυλλάδιο κοστίζει 65 δρχ. Κι' ὅμως ἐμεῖς σᾶς χαρίζουμε καὶ τὰ νοίκια καὶ τοὺς φόρους καὶ τὰ γραμματόσημα πληρώνοντάς τα ἐμεῖς. Πληρώνοντας ὁ καθείς σας τὴν ὀρισμένη συνδρομὴ, πληρώνει μόνον τύπωμα καὶ χαρτί. Καὶ μεῖς—θὰ πῆτε,— τί κερδίζουμε;

Μὰ νὰ τί κερδίζουμε: Δὲν βγάλαμε τὸ περιοδικὸ γιὰ νὰ κερδίσουμε λεπτὰ. Τὸ βγάλαμε γιὰ νὰ δημιουργηθῇ ἕνας σύνδεσμος πνευματικῶς μεταξὺ σας καὶ γιὰ νὰ ἀγαπήσετε τὰ γράμματα—καλὸ ὄχι τοῦ σχολείου, τὴ γραμματικὴ καὶ τὰ λατινικά—ἀλλὰ τῆς κοινωνίας.

Λοιπὸν βλέπετε ὅτι ἄλλον ζημιωνόμεθα καὶ καθὼς πᾶμε—θὰ μοῦ πῆτε νὰ σταματήσουμε. Μὰ ἀγαπητά μου παιδιά— φίλοι μου νὰ πῶ—αὐτὸ ἔξαριτάει ἀπὸ σᾶς. Θὰ μοῦ πῆτε πῶς; Νὰ μοῦ δάσετε λεπτὰ;

Ὅχι αὐτὸ. Ἄλλὰ; Ἄλλὰ ἐγγράφοντες πολλοὺς συνδρομητὰς. Ἔτσι ἀγοράζουμε ἀπὸ τώρα τὸ χαρτί καὶ τᾶλλα καὶ ἔτσι ὅ-

ταν αὐριο θὰ αὔξηθῇ τὸ χαρτί ἐμεῖς ποῦ θὰ τῶχουμε ἀγοράσει θὰ βγάλουμε ἀκόμη τὸ περιοδικὸ μας καλλίτερο, πιὸ μεγάλο, καὶ δεκαήμερο.

Γιατὶ ἅμα τυπώνουμε πολλὰ φυλλάδια ὁ τυπογράφος παίρνει λιγότερα γιὰ κάθε φυλλάδιο ἀντὶ 50 δρχ. μόνον 30 δρχ. Λοιπὸν καταλαβαίνετε τί σημασία ἔχει γιὰ σᾶς—γιατὶ δικὸ σας εἶναι τὸ περιοδικὸ—οἱ ἐγγραφεῖς συνδρομητῶν. Γι' αὐτὸ καὶ γὼ προκηρῦσσω ἕνα μεγάλο διαγωνισμό. Ὅποιος μοῦ φέρει μέσα σὲ δυὸ μῆνες πάλιν ἀπὸ 5 συνδρομητὰς θὰ πάρῃ βραβεῖο ὡραῖο ὅποιος πάνω ἀπὸ 10 θὰ ἀνακηρυχθῇ ἰδρυτὴς τῆς δεκαήμερου ἐκδόσεώς μου.—Θὰ πάρῃ καὶ βραβ. ἰο.—Ὅποιος δὲ πάνω ἀπὸ 15 συνδρομητὰς... Ἔ! τότε πρῶτος ἰδρυτὴς θὰ πάρῃ καὶ βραβεῖο ὡραῖο. Ὅλων τὰ ὄνόματα θὰ δημοσιευτοῦν. Λοιπὸν ἀπὸ σᾶς θὰ περιμένω ὑποστήριξη. Τάκοῦτε παιδιά; Ἔ! τώρα πῶς σᾶς φένετε τὸ περιοδικὸ μας;

ΧΡΗΣΤΟΣ ΠΛΟΥΤΟΣ

Ο Δ Η Γ Ο Σ

Ἀγαπητά μου παιδιό,

Σὲ τοῦτο τὸ φύλλο—τὸ πρῶτο—σᾶς δίδω τὸν ὁδηγὸ μου. Αὐτὸς θὰ σᾶς δείξῃ ὅλη τὴν κίνησή μου. Καὶ μὲ τὸν ὁδηγὸ αὐτὸν ποῦ εἶναι σὺν Κανονισμὸς θὰ συνεργασθοῦμε. Ναι μὴν ἀπορῆτε, θὰ συνεργασθοῦμε γιατί ἕνας ἀναγνώστης μου ἢ ἀναγνώστριά μου δὲν μοῦ ἀρκεῖ νὰ μὲ διαβάξῃ ἀλλὰ πρέπει νὰ πάρῃ μέρος σ' ὅλη μου τὴν κίνησιν στοὺς διαγωνισμοὺς, σὴν ἀλληλογραφίᾳ. Ἔτσι μόνον θὰ μ' ἀγαπήσῃ καὶ θὰ τὸν ἀγαπήσω κι' ἐνῶ.

Πῶς ὅμως θὰ γίνωσιν ὅλα αὐτά; Ἀκοῦστε λοιπὸν. Καὶ πρῶτα ἄ; δοῦμε πῶς θὰ γίνωσιν ἢ ἀλληλογραφία. Ὅλοι σας μπορεῖτε νὰ μὲ γράφατε ὅτι θέλετε, νὰ μοῦ ἀνοίγετε τὴν καρδιά σας σὺν σ' ἕνα καλὸν ἀδερφό. Νὰ μοῦ ζητᾶτε ἐξηγήσεις γιὰ τίς διάφορες ἀπορίες σας. Κι' ἔτσι νὰ μοῦ δίνετε τὴν εὐκαιρία νὰ γνωρισθοῦμε πιὸ καλὰ καὶ νὰ σᾶς γίνουμε χοήσιμος. Ὅσοι ὅμως θ' ἀλληλογραφήτε μαζί μου

πρέπει νὰ ἔχετε ἕνα κανονισμό. Πρῶτα ἀπ' ὅλα νὰ μοῦ γράφατε καθαρὰ καὶ μόνον ἀπ' τὴ μιὰ ὄψη τοῦ χαρτιοῦ. Μετὰ νὰ ἔχετε χωριστὰ τὸ γράμμα σας καὶ σ' ἄλλο χαρτί τίς Ἀσκήσεις σας, κανένα διηγηματάκι γιὰ νὰ μπορῶ νὰ τὰ τακτοποιῶ σὲ χωριστοὺς φακέλλους γιὰ κάθε κατηγορία περιεχομένων καὶ μὴν ξεχνᾶτε νὰ βάζετε τ' ὄνομά σας καὶ ἡμερομηνία.

Γιὰ νὰ σᾶς ἀπαντῶ ὅμως πάντα πρέπει νὰ μοῦ στέλνετε γιὰ δικαίωμα ἀλληλογραφίας δρχ. 10 (δέκα) κάθε γράμμα δὲ ποῦ θὰ μοῦ στέλνετε νᾶξῃ δικὸ σας αὔξοντα ἀριθμὸ, γιὰ νὰ ξέρω πόσα μοῦχετε στείλῃ ἐξ ἀρχῆς. Κι' ἐγὼ θὰ σᾶς ἀπαντῶ ἀμέσως ἀπ' τὴ στήλη τοῦ ὀνόματι ὁ «Ταχυδρόμος». Τώρα περιμένω λοιπὸν ἀπ' ὅλους σας—Τ' ἀκοῦτε παιδιά;

ΑΣΥΡΜΑΤΟΣ

Ἀφιέρωσα μιὰ στήλη εἰδικὰ γιὰ σᾶς. Ἐγὼ δὲν θ' ἀνακατεύομαι καθόλου. Κι' αὐτὸς εἶναι ὁ Ἀσύρματος. Μέσα κεῖ ὁ καθείς σας θὰ μπορῇ ν' ἀλληλογραφή μ' ὅποιον θέλει. Ἐκεῖ μέσα μπορεῖτε νὰ βάζετε ἄθῶα πάντα πειράγματα καὶ ἀστεῖα ποῦ θὰ κάνουν νὰ γελᾶ τὸν καθένα. Μὰ πρέπει τ' ἀστεῖα σας νὰ εἶναι εὐγενικά, ἄθῶα καὶ μὲ λεπτότητα. Ὅποιος θέλει, θὰ μοῦ δίνει γραμμένα σ' ἕνα χαρτί αὐτὸ ποῦ θέλει νὰ μῆ σὶν «Ἀσύρματος», καὶ μαζί θὰ μοῦ στέλνει:

Γιὰ κάθε ἀπλὴ λέξη 1 δρχ.

Γιὰ παχέα λέξη 2 δρχ.

Μὲ κεφαλαία ἢ λέξη 3 δρχ.

Ὁ χωριστὸς στίχος 5 δρχ. Κάθε Ἀγγελία ὅσο μικρὴ κι' ἂν εἶναι δὲν διαιτμᾶται λιγότερο ἀπὸ 10 δρχ. Ναι μὰ τώρα ἂν θέλετε νὰ πειράξετε κάποιον φίλον σας χωρὶς νὰ μάθῃ ποὺς εἶστε; Τί θὰ γίνῃ; Ἔ! Γι' αὐτὸ θὰ πάρετε ψευδώνυμο ὅτι θέλετε. Π. χ. Ντέντεκτιβ Χ, Ζιζάνιο κ. ἄ. πολλά, Μπορεῖται [redacted] ὅσα θέλετε. Διαλέξτε καὶ στείλτέ μου 5—6 γραμμένα σ' ἕνα χαρτί μαζί μὲ τ' ὄνομά σας γιὰ νὰ σᾶς ἐγκρίνω τὸ καλύτερο κι' ἐκεῖνο ποῦ δὲν θὰ τῶχῃ ἄλλος. Κάθε ψευδώνυμο ὅμως γιὰ νὰ ἐγκριθῇ χρειάζεται δικαίωμα 30 δραχμῶν. Τὸ ψευδώνυμο θὰ ἔχετε δικαίωμα νὰ τὸ κρατήσετε ἕνα χρόνον φτά-

νει νᾶστε συνδρομηταί. Πάντα θὰ μένη μυστικὸ ἀπ' ὅλους. Ἐγὼ κι' ἐσεῖς μόνον θὰ τὸ ξέρουμε. Φτάνει νὰ μὴν τὸ πῆτε ὁ ἴδιος—Λοιπὸν γιὰ νὰ μῆτε στήν κίνησιν πρέπει ὅλοι νὰ πάρετε ψευδώνυμο.

Σ Ε Λ Ι Σ

ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Ἀγαπητά μου παιδιά,

Θὰ σᾶς χαρίσω ἄλλη μιὰ σελίδα ποῦ κι' αὐτὴ θὰ τὴν γράφατε μόνον σας. Ἡ ΣΕΛΙΔΑ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ, θὰ εἶναι δικιά σας. Ἐκεῖ μέσα θὰ δημοσιεύω ὅσα ὁμορφα διηγηματάκια μοῦ στέλνετε ἢ ποιήματα ἢ ἱστοριοῦλες. Τὸ μόνον δικαίωμα ποῦ ἔχω ἐγὼ εἶναι νὰ ἐκλέγω αὐτὸ ποῦ θὰ γράφεται. Ἐχετε ὑπ' ὄψει σας ὅμως ὅτι αὐτὰ πρέπει νᾶναι ἀποκλειστικὰ δικὰ σας κι' ὄχι ξένα.

Τὰ χειρόγραφα δὲν πρέπει νὰ εἶναι γραμμένα κι' ἀπ' τίς δυὸ ὄψεις τοῦ χαρτιοῦ. Κι' ὅσοι δὲν ἔχουν ψευδώνυμο μπόρουν νὰ μᾶς στέλνουν νὰ τὰ δημοσιεύουμε μὲ τ' ὄνομά τους. Τὰ χειρόγραφα δὲν ἐπιστρέφονται.

Αὐτὰ μόνον γιὰ τὴν Σ.Σ.Σ. Περιμένω ἀπ' ὅλους σας. (Μὴν ξεχνᾶτε νὰ στέλνετε τὸ δικαίωμα συμμετοχῆς γράμματος).

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

Γιὰ νὰ μ' ἀγαπήσετε περισσότερο θὰ προκηρῦττω διαφόρους διαγωνισμοὺς. Καὶ πρῶτα πρῶτα ὁ διαγωνισμὸς τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων. Σὲ κάθε τεύχος θὰ δημοσιεύω διάφορες Ἀσκήσεις γραμμένες εἴτε ἀπὸ μένα, εἴτε ἀπὸ σᾶς. Ὅταν λοιπὸν τίς λύνετε θὰ μοῦ τίς στέλνετε καὶ στὸ τέλος τοῦ ἔτους δὲ ὅποιος θὰ ἔχη στείλῃ τίς περισσότερες λύσεις θὰ βραβεύετο. Θὰ δημοσιεύετε ἢ φωτογραφία του στὸ φύλλο καὶ θὰ πάρῃ βραβεῖο. Βραβεῖο θὰ πέρνουν κι' οἱ ὀκτὼ ἐπακόλουθοι ἐς κατὰ σειράν. Δὲν θέλω μόνον ὁ ἕνας ἅμα λύνει μιὰ Ἀσκηση νὰ τὴν λέει στὸν ἄλλο. Νὰ τὴν κρατᾶει μυστικὴ γιὰ τὸν αὐτὸ του.

Ἄλλος διαγωνισμὸς θὰ προκηρυχθῇ στὸ ἐρχόμενο φυλλάδιο. Αὐτὰ ἔχω γιὰ

σας πῶ για τὴν ὥρα. Για ὅτι ἀπορία ἔχετε γράψτε μου. Ἐλπίζω ὅτι τώρα ὅλοι θὰ λάβετε μέρος στὴν κίνησή μου καὶ θὰ με ἀγαπήσετε. Καὶ μία ἀναγκαία σύσταση: Για νὰλληλογραφῆτε μαζί μου, για νὰ μου στέλνετε ἀγγελίες για τὸν Ἀσύρματο, για νὰ μου στέλνετε κομμάτια για τὴν Σ. Σ. Σ. καὶ για νὰ λαβαίνετε μέρος στοὺς διαγωνισμοὺς πρέπει ἀνυπερθέτως νὰστε συνδρομηταὶ μου. Οἱ μὴ συνδρομηταὶ μου, δηλαδὴ οἱ ἀπλοὶ ἀναγνώσται μου δὲν ἔχουν δικαίωμα νὰ πάρουν ψευδώνυμο. Στις ἀγγελίες τοῦ Ἀσυρμάτου θὰ πληρώνουν τὰ διπλᾶ καὶ δὲν θὰ ἔχουν δικαίωμα νὰ λαβαίνουν μέρος στοὺς διαγωνισμοὺς, οὔτε στὴ Σ. Σ. Σ. οὔτε νὰ μου στέλνουν Ἀσκήσεις για δημοσίευση. Οἱ ἀλληλογραφοῦντες θὰ μου στέλνουν τὰ γράμματά τους στὴν διεύθυνση τοῦ προσωρινοῦ μου γραφείου, δηλαδὴ:

Ξεκίνημα τῆς Νειότης

Ὁδὸς Χάνσεν 20 Πατήσια (8)

Σὰς χαιρετῶ λοιπὸν καὶ περιμένω τίς ἐντυπώσεις σας τὸ ἀγαπητὸ σας Ξεκίνημα τῆς Νειότης.

ΣΕΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΜΙΑ ΟΒΙΔΑ

Ὁ Μίμης σήμερα μάζεψε πολλὲς παπαροῦνες. Κάτι παπαροῦνες κατακόκκινες, μεταξωτές. Κόπιασε πολὺ, εἶν' ἡ ἀλήθεια, νὰ συνάξῃ τόσα ματωμένα, κεφαλήκια, μὰ δὲ λυπάται καθόλου γι' αὐτό. Φθάνει νὰ χαρῆ ἡ Κική, ἡ μεγάλη ἀδελφὴ με τὰ θλιμμένα μάτια ποῦλειπε τὸσον καιρὸ κι' ἔρχεται σήμερα.

Κι' ὁ Μίμης, για νὰ τῆς δείξῃ τὴν ἀγάπη του, θὰ τῆς στολίσῃ τὴν κἀμαρά της μ' ἓνα μπουκέτο λουλούδια. Τί ἄλλο μπορεῖ νὰ τῆς χαρίσῃ; Τ' ἀγαπᾶ τόσο τὰ λουλούδια, ἡ Κική!... Ὅμως, πρέπει νὰ βρῆ κι' ἓνα ἀνθογυάλι για νὰ μὴ τοῦ μαραθοῦν.

Ὁ μικρούλης ἔχασε πολλὲς ὥρες μέσα στὴν ἀποθήκη, για ν' ἀλακαλύψῃ τέλος μίαν ὀβίδα θαμπή, κι' ἀκόμα περισσότερες για νὰ τὴν κἀνῃ ν' ἀστράφῃ σὰν χρυσή. Καὶ συλλογιόταν χαρούμενος:

Πόσο θὰ ξαφνιαζόταν ἡ Κική, μὰ καὶ πόσο θὰ εὐχαριστιόταν καὶ τὴ σκέφτηκε ὁ Μίμης τῆς! Θὰ τὸν ἀγκάλιαζε καὶ θὰ τοῦλεγε με φωνὴ εὐτυχισμένη: «Γλυκὸ μου ἀδερφάκι...»

Πόσο καλὴ εἶν' ἡ Κική ἀλήθεια! Ἐκείνη φροντίζει για ὅλα ἀπὸ τότε ποῦχασαν τὴ μαννούλα. Καὶ ἦταν ὁ μπαμπᾶς ἔφυγε για τὸν πόλεμο—ἂ! πόσο λυπήθηκε τότε ὁ Μίμης!— τὸν παρηγόρησαν οἱ γλυκειὲς τῆς φροντίδες.

Τώρα ποῦ λείπει τόσες μέρες, πόσο ἄδειο εἶν' τὸ σπίτι! Μὰ θάρρη, θάρρη σήμερα καὶ θὰ τῆς χαρίσῃ τὰ λουλούδια του.

Ἡ Κική κοιτάζει παραξενεμένη, μὰ τὰ λουλούδια με τ' ἄλικά πέταλα, καὶ μὰ τὸ ξανθὸ κεφαλάκι τ' ἀδελφούλης τῆς καὶ τὰ καστανά, βελουδένια του μάτια ποῦ τὴν κοιτάζουν με κρυφὴ λαχτάρα.

Μὰ γιατί ξαφνικὰ ἀγρίεψαν στὰ μάτια τῆς ἡ ὀβίδα κι' οἱ παπαροῦνες; Γιατί χλώμιασε ἡ μεγάλη ἀδελφὴ;

Οἱ παπαροῦνες τῆς φάνηκαν σὰν αἷμα... αἷμα ζεστό... Καὶ τὸν πατέρα, δὲν πᾶνε πολλὲς μέρες... μὰ τέτοια ὀβίδα τὸν σκότωσε!..

Ἐκλεισε για μιά στιγμὴ στὰ μάτια κι' εἶπε τὴ χλωμὴ μορφή τοῦ σκοτωμένου πατέρα. Κι' ἀκόμα μίαν ὀβίδα σὰν κι' αὐτή, μίαν ὀβίδα ποῦ τοὺς ἔφερε τὴ δυστυχία... κι' ἔπειτα, παπαροῦνες πολλὲς, κόκκινες... μὰ τί κόκκινες!.. σὰν αἷμα..

Τί ἔπαθε ξαφνικὰ ἡ Κική; Δὲν τῆς ἄρθεσαν λοιπὸν τὰ λουλούδια του; Κι' ἀντὶ νὰ τὴν εὐχαριστήσῃ, τὴ λύπησε; ἀναρωτιέται πικραμμένος ὁ μικρούλης.

Δὲν ξέρει τ' ἀθῶο παιδάκι, πὼς τὰ δάκρυα ποῦ κυλοῦνε ρουβᾶ, ἀπὸ τὰ θλιμμένα μάτια τῆς μεγάλης ἀδελφῆς, θὰ κυλήσουν ἴσως ἀργότερα κι' ἀπὸ τὰ δικά του βελουδένια ματάκια, σὺν μάθῃ σὰν μεγαλώσῃ, τοῦ πατέρα τὸ θάνατο ἀπὸ μιά ὀβίδα

Ἄφρ. Πευιάκου

ΤΥΠΟΙΣ: Ε. Τσινίκα - Δ. Τσουλάτη
Πλατεία Ἀγ. Θεοδώρων Σκουλενίου 1
Ἐκτελοῦνται παντὸς εἶδους Τυπογραφικαὶ καὶ Βιβλιοδετικαὶ ἐργασίαι.